

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	8Sžo/6/2013
Identifikačné číslo spisu:	1010201049
Dátum vydania rozhodnutia:	23.01.2014
Meno a priezvisko:	CSc., JUDr. Eva Babiaková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2014:1010201049.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Babiakovej, CSc. a členov senátu JUDr. Jaroslavy Fúrovej a Mgr. Petra Melichera, v právnej veci žalobcu: V. X., Z. 2, XXX XX F., právne zastúpený Advokátskou kanceláriou Okenica Šula & Co., s.r.o., Zámocká 30, 811 01 Bratislava, proti žalovanému: Slovenská technická univerzita v Bratislave, Vázovova 5, 812 43 Bratislava, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č.j. ÚVaSS/130/3042/2010 z 15 apríla 2010, konajúc o odvolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 3S/199/2010-73 zo dňa 18. septembra 2012, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 3S/199/2010-73 zo dňa 18. septembra 2012, p o t v r d z u j e .

Žalovaný j e p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania vo výške 165,56 €, k rukám právneho zástupcu a to do 3 dni od právoplatnosti tohto rozsudku.

Odôvodnenie

Rozsudkom krajského súdu bola z dôvodu podľa § 250j ods. 2 písm. d/ Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) zrušené prvostupňové rozhodnutie a rozhodnutie žalovaného č.j. ÚVaSS/130/3042/2010 z 15 apríla 2010, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie dekana Fakulty informatiky a informačných technológií Slovenskej technickej univerzity č. 101/2010 zo 16. marca 2010, ktorým bol žalobca podmienene vylúčený zo štúdia na Fakulte informatiky a informačných technológií STU v Bratislave na obdobie jedného roka.

Krajský súd preskúmal napadnuté rozhodnutie a konanie, ktoré mu predchádzalo v rozsahu a z dôvodov uvedených v žalobe, oboznámil sa s obsahom administratívneho spisu a jednohlasne dospel k záveru, že žaloba je dôvodná a napadnuté rozhodnutie žalovaného zrušil podľa § 250j ods. 2 písm. d/ OSP, lebo rozhodnutia a postup správnych orgánov neboli v súlade so zákonom.

Predmetom preskúmania bolo rozhodnutie správneho orgánu - dekana Fakulty informatiky a informačných technológií STU v Bratislave č. 101/2010 zo 16. marca 2010, ktorým bolo žalobcovi

uložené disciplinárne opatrenie - podmienené vylúčenie zo štúdia na obdobie jedného roka vylúčený podľa čl. 3 ods. 1 písmeno b/ Disciplinárneho poriadku STU v Bratislave pre študentov a ktoré bolo potvrdené rozhodnutím rektora STU v Bratislave č.j . ÚVäSŠ/130/3042/2010 z 15 apríla 2010 a zamietnuté odvolanie žalobcu.

Krajský súd dospel k záveru, že dekan a rektor pri vydaní rozhodnutia nepostupovali v súlade s ust. § 47 ods. 2 a 3 Správneho poriadku, na ktoré odkazuje čl. 4 ods. 4 Disciplinárneho poriadku fakulty. Dospel k záveru, že rozhodnutie o disciplinárnom opatrení nemá povinné obsahové náležitosti. Je nevyhnutné, aby z rozhodnutia bolo zrejmé kto je adresátom rozhodnutia a čo sa rozhodnutím zakladá, mení alebo ruší, alebo autoritatívne potvrdzuje. Výrok rozhodnutia musí obsahovať popis skutku s uvedením miesta, času, spôsobu spáchania, poprípade uvedenie iných skutočností, ktoré sú potrebné na to, aby nemohol byť zamenený s iným. Odôvodnenie rozhodnutia ma poskytnúť skutkovú a právnu oporu výroku rozhodnutia. Súd dospel k záveru, že oba správne orgány takto nepostupovali a preto ich rozhodnutia pre nepreskúmateľnosť a nedostatok dôvodov zrušil a zároveň priznal žalobcovi náhradu trov konania vo výške 681,355 €.

Proti rozsudku krajského súdu podal žalovaný v zákonom stanovenej lehote odvolanie, v ktorom žiadal, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací zmenil rozsudok Krajského súdu v Bratislave tak, že žalobu zamietne ako nedôvodnú, alebo rozsudok zruší a vec vráti súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Poukázal na skutočnosť, že Disciplinárny poriadok fakulty bol prijatý na základe § 15 ods. 1 písm. j/ zákona č. 131/2002 Z. z. o vysokých školách a to pred zmenou vysokoškolského zákona zákonom č. 496/2009 Z. z. kedy došlo k zmene, že na konanie uvedené v ust. § 108, že všeobecný predpis o správnom konaní 50) sa nevzťahuje na rozhodovanie podľa tohto zákona okrem rozhodovania o uložení pokuty podľa § 2a, rozhodovanie o zastavení konania podľa § 47, rozhodovanie o udelení oprávnenia podľa § 49a, rozhodovanie o priznaní sociálneho štipendia (§ 96 ods. 1 až 6) a rozhodovanie o uznaní dokladov o vzdelaní na akademické účely (§ 106).

Podľa žalovaného je zrejmé, a nesporné, že v čase prejednávania disciplinárneho opatrenia sa aplikovali výlučne ust. § 72 ods. 6 zákona č. 131/2002 Z. z. v znení zákona č. 496/2009 Z. z., že rozhodnutie o uložení disciplinárneho opatrenia musí byť písomné, musí obsahovať odôvodnenie a poučenie o možnosti podať žiadosť o jeho preskúmanie; študentovi musí byť doručené do vlastných rúk. Žiadosť sa podáva orgánu, ktorý rozhodnutie vydal, do ôsmich dní odo dňa jeho doručenia. Ak je týmto orgánom dekan, môže sám žiadosti vyhovieť a rozhodnutie zmeniť alebo zrušiť. Ak žiadosti nevyhoví, postúpi ju rektorovi. Rektor rozhodnutie dekana preskúma a ak je v rozpore so zákonom, vnútorným predpisom verejnej vysokej školy alebo jej súčasťou, rozhodnutie zmení alebo zruší, inak žiadosť zamietne a rozhodnutie potvrdí. Rektor musí vydať rozhodnutie najneskôr do 30 dní od doručenia žiadosti o preskúmanie rozhodnutia dekana. Poukázal na skutočnosť, že predmetné žalobou napadnuté rozhodnutie tieto predpísané náležitosti obsahuje a má za to, že súd prvého stupňa neprípustne rozšíril výklad na vyžadované náležitosti napadnutých rozhodnutí, keď aplikoval Správny poriadok, ktorý však zákon č. 131/2002 Z. z. v zmysle ust. § 108 zákona vylučuje, pričom súd sa s touto námietkou žalovanej vôbec nezaoberal. Zároveň uviedol, že žalovaná zápisnicu z o zasadnutia disciplinárnej komisie z 26. februára 2010 doložila a to svojim podaním z 9. júla 2010.

Žalobca sa vo vyjadrení k odvolaniu uviedol, že sa nestotožňuje s názorom žalovanej. Má za to, že znenie vnútorného predpisu žalovanej - Disciplinárneho poriadku jednoznačne odkazovalo na aplikáciu správneho poriadku v disciplinárnych konaniach vedených proti študentom žalovanej. Poukázal na ust. § 4 ods. 1 a 2 zákona č. 131/2002 Z. z. o vysokých školách. Medzi zásady demokracie patria aj základné zásady správneho konania, podľa ktorých je nevyhnutné pri rozhodovaní vecí zohľadniť konkrétne okolnosti daného prípadu a dbať na to, aby pri rozhodovaní skutkovo zhodných alebo podobných prípadov nevznikali neodôvodnené rozdiely, pričom tieto zásady nachádzajú svoj význam v odôvodnení rozhodnutia. Súd prvého stupňa uvádza náležitosti rozhodnutia v správnom konaní, pričom konštatoval absenciu týchto náležitostí a preto správne dospel k záveru o ich nepreskúmateľnosti. Poukázal na vecnú správnosť odvolaním napadnutého rozsudku a preto navrhol, aby odvolací súd rozsudok Krajského súdu v Bratislave ako vecne správny potvrdil.

Najvyšší súd, ako súd odvolací, preskúmal odvolaním napadnutý rozsudok a konanie, ktoré mu predchádzalo v medziach podaného odvolania a dospel jednomyselne k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné, v predmetnej veci bol dostatočne zistený skutkový stav veci a vec bola posúdená vecne správne. Odvolací súd rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 250ja ods. 2 OSP, keď verejné vyhlásenie rozhodnutia vopred oznámil v súlade s § 156 ods. 3 OSP. Odvolací súd nezistil procesné vady, ktoré by samy o sebe boli dôvodom pre zrušenie rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave. Rozsudok krajského súdu sa podrobne zaoberá skutkovými zisteniami správnych orgánov, námietkami žalobcu, ako aj vyjadreniami správnych orgánov na tieto námietky. Odvolací súd sa preto v plnom rozsahu stotožňuje s dôvodmi prvostupňového rozsudku, ktoré zodpovedajú obsahu spisu a tieto dôvody si odvolací súd osvojuje ako svoje vlastné.

Najvyšší súd prvostupňový rozsudok podľa § 219 OSP ako vecne správny potvrdil a súčasne odkazuje na jeho podrobné dôvody vo vzťahu ku všetkým dôvodom podaného odvolania, ktoré sú totožné s dôvodmi samotnej žaloby a s ktorými sa krajský súd náležite po stránke skutkovej aj právnej vysporiadal a odvolací súd nevidí dôvod na zopakovanie vecne správnych dôvodov rozsudku krajského súdu. Podľa § 219 ods. 2 odvolací súd len doplní dôvody prvostupňového rozsudku nasledovne:

Najvyšší súd poukazuje, že ust. § 108 zákona č. 131/2002 Z. z. a podľa ktorého, na rozhodovanie podľa tohto zákona sa nevzťahuje všeobecný predpis o správnom konaní 50) okrem rozhodovania o uložení pokuty podľa § 2a, rozhodovania o zastavení konania alebo rozhodovania o prerušení konania podľa § 47, rozhodovania o udelení oprávnenia podľa § 49a, rozhodovania o priznaní sociálneho štipendia podľa § 96 a rozhodovania o uznaní dokladov o vzdelaní bolo účinné až od 1. septembra 2007 a zo zákonom č. 363/2007 Z.z. a nie zákonom č. 496/2009 Z. z. od 1. januára 2010.

Najvyšší súd zároveň poukazuje, že podľa §113a ods. 1 zákona č. 131/2002 Z. z. o vysokých školách v znení zákona č. 363/2007 Z. z. boli súkromné a verejné vysoké školy povinné zosúladiť svoje vnútorné predpisy s týmto zákonom a predložiť vnútorné predpisy podliehajúce registrácii ministerstvom do 31. marca 2008.

Ak teda vysoká škola - žalovaný mal vo svojom disciplinárnom poriadku, ktorý je vnútorným predpisom vysokej školy a ktorý je záväzný aj pre jej študentov uvedené v čl. 4 bod 4, že na rozhodovanie vo veci disciplinárnych opatrení sa vzťahujú všeobecné predpisy o správnom konaní, bol potom povinný postupovať v zmysle príslušných ustanovení Správneho poriadku. Priznanie práv účastníkovi správneho konania upraveného vnútorným predpisom vysokej školy v disciplinárnom konaní, aj keď nad rámec zákonnej povinnosti (obmedzenia) použiť alebo nepoužiť právny predpis nemôžu ísť na úkor a ťarchu adresáta právneho predpisu (študenta), ale na ťarchu správneho orgánu (vysokej školy). Adresát právneho predpisu totiž nemá normotvornú moc zmeniť znenie vnútorného právneho predpisu, túto právomoc má len vysoká škola, resp. jej orgány na to určené (akademický senát), teda normotvornú moc má iba vysoká škola, a to v súlade s ust. § 113 a ods. 1 zákona č. 131/2002 Z. z. o vysokých školách v znení zákona č.363/2007 Z. z., pričom tak mala vysoká škola resp. na to určený orgán vysokej školy tak urobiť do 31. marca 2008.

Naviac ako vyplýva z konštantnej judikatúry najvyššieho súdu pri administratívnom trestaní je potrebné dodržiavať základné zásady správneho konania a to tak, aby rozhodnutia v administratívnom trestaní (trestnom postihu) rešpektovali a odrážali základné zásady správneho konania aby rozhodnutia mohli byť preskúmateľné súdom.

Neušlo pozornosti odvolacieho súdu, že rozhodnutie žalovaného ako aj prvostupňového správneho orgánu bolo potrebné zrušiť pre jeho nepreskúmateľnosť vo výrokovej časti rozhodnutia, keďže v tomto rozhodnutí (jeho výroku) absentuje špecifikácia správneho deliktu (priestupku), ktorého sa mal žalobca dopustiť tak, aby tento nemohol byť zameniteľný s iným konaním, alebo porušením povinnosti. V rozhodnutiach trestného charakteru, ktorými sú nepochybne i rozhodnutia o disciplinárnych previneniach študentov vysokých škôl, je nevyhnutné aby správny orgán vymedzil presne, za aké konkrétne konanie je subjekt postihnutý. To je možné zaručiť len konkretizáciou údajov obsahujúcich

popis skutku s uvedením miesta, času a spôsobu jeho spáchania, prípadne uvedením iných skutočností, ktoré sú potrebné na to, aby skutok nemohol byť zamenený s iným skutkom. Takáto miera podrobnosti je nevyhnutná pre celé sankčné konanie, a to najmä z dôvodu vylúčenia prekážky litispendencie, dvojitého postihu pre rovnaký skutok, pre vylúčenie prekážky veci rozhodnutej, pre určenie rozsahu dokazovania, a to aj pre zabezpečenie riadneho práva na obhajobu. Až vydané rozhodnutie jednoznačne určí, čoho sa porušovateľ (páchateľ) dopustil a v čom spáchané disciplinárne previnenie spočíva. Jednotlivé skutkové údaje sú rozhodné pre určenie totožnosti skutku, vylučujú pre ďalšie obdobie možnosť zámenny skutku a možnosť opakovaného postihu za rovnaký skutok, pritom je potrebné odmietnuť úvahu o tom, že postačí, ak tieto náležitosti sú uvedené len v odôvodnení rozhodnutia. Význam výrokovej časti rozhodnutia spočíva v tom, že iba táto časť rozhodnutia môže zasiahnuť do práv a povinností účastníkov konania. Riadne formulovaný výrok a v ňom v prvom rade konkrétny popis skutku je nezastupiteľná časť rozhodnutia, z ktorého je možné zistiť, či a aká povinnosť bola porušená a aké opatrenia, či sankcie boli uložené. Len rozhodnutie obsahujúce takýto výrok môže byť vynútiteľné exekúciou a výrok rozhodnutia o postihu za iné disciplinárne previnenie musí preto obsahovať popis skutku s uvedením miesta, času a spôsobu jeho spáchania, poprípade i evidencie iných skutočností, ktoré sú potrebné k tomu, aby nemohol byť zamenený s iným. Ak správny orgán neuvedie tieto náležitosti do výroku svojho rozhodnutia, poruší základné zásady administratívneho trestania. Z výroku preskúmaného rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu ako aj žalovaného nebolo možné zistiť, či a aká povinnosť bola žalobcom porušená, čo malo tiež za následok nepreskúmateľnosť rozhodnutia žalovaného ako aj prvostupňového správneho orgánu.

Úlohou správneho orgánu bude, aby vyššie vytknuté vady vo svojom ďalšom konaní odstránil.

O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 250k ods. 1 OSP v spojení s § 224 ods. 1 OSP a § 246c ods. 1 veta prvá OSP tak, že žalobcovi, ktorý mal úspech v odvolacom konaní priznal právo na náhradu trov odvolacieho konania.

Trovy odvolacieho konania pozostávajú z jedného úkonu právneho zastúpenia za jeden úkon právnej služby - vyjadrenie k odvolaniu zo dňa 13. januára 2013 vo výške 130,16 € podľa § 11 ods. 4 v spojení s § 14 ods. 1 písm. b/ vyhlášky č. 655/2004 Z. z., a režijný paušál vo výške 7,81 € podľa § 16 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z. z., celkom 137,97 € + 20% DPH = 165,56 €.

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.